

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – Nummer sexton

Jeff Pippenger

2025-12-22

Nummer sexton

Jag ber om ursäkt för de många orden innan jag tar upp huvudämnet. Jag önskar lägga fast vissa profetiska linjer, vilka utgör viktiga delar av den logik jag avser att använda när vi direkt behandlar Joels bok. Jag har tidigare nämnt att det hebreiska ord som i Joels bok översätts med ”avskuren”, har sina rötter i den offerhandling genom vilken ett förbund stadfästes på Abrahams dagar.

Vakna upp, ni drinkare, och gråt; och jämra er, alla ni vindrickare, över det nya vinet; ty det har tagits bort från er mun. Joel 1:5.

Det hebreiska ordet ”cut off” är H3772, och det är en primitiv rot som betyder ”att skära (av, ned eller itu); underförstått att förgöra eller förtära; särskilt att sluta ett förbund (det vill säga att ingå en allians eller överenskommelse, ursprungligen genom att skära kött och gå mellan delarna).”

Jag inser att Strong’s definition av ”avskära” kallar det en ”primitiv rot” i grammatisk mening. Med detta sagt visar det avskärande som är förbundet med förbundet och Abraham, att förbundets ljus är knutet till ordet, och detta ljus framställs vid dess ursprungliga historiska rot. ”Avskära” i fråga om förbundshistorien är en profetisk symbol grundad på dess ursprungliga rötter, och det identifieras också grammatiskt som en primitiv rot.

Uttalandet i vers fem identifierar inte bara att de inte har budskapet om det sena regnet, framställt genom det ”nya vinet”, utan också att de där och då förkastats som Guds förbundsfolk, ett förbundsfolk som spårar sina ”ursprungliga rötter” tillbaka till Abraham.

Den generation som dog i öknen under fyrtio år härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham, vilket betyder fader till många nationer. Den generation som gick in i det utlovade landet med Josua härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham. De judar som korsfäste Kristus härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham. De protestanter som kom ut ur den mörka medeltiden, och som därefter prövades och förbigicks som Guds utvalda förbundsfolk år 1844, härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham. Den milleritiska filadelfiska rörelsen som gick in i det allra heligaste den 22 oktober 1844 härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham. Den milleritiska laodiceiska rörelsen som återuppbyggde Jeriko år 1863 härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham. Den laodiceiska sjundedagsadventistiska kyrkan som utspys ur Herrens mun vid den snart kommande söndagslagen härledde sina ursprungliga rötter tillbaka till Abraham. Alla dessa generationer har uppfyllt, eller kommer att uppfylla, liknelsen om vingården.

De druckna i Joel vaknar upp och finner att de har förkastats som Guds folk och att de inte har budskapet om det sena regnet. Då gäller det motsatta. De som Joel identifierar som bärande

”härlighetens kronor” träder då in i förbund, förseglas och lyfts upp som ett offer. Det allra första ratificerade förbundet mellan Gud och ett utvalt folk började med samma ”avskärande” som framställs i det slutliga offret av Guds folk, vilket börjar vid söndagslagen. Avskärandet är åtskiljandet av vete och ogräs. Ogräset förkastas och kastas i elden, och vetet binds samman som den pingstliga förstlingsgåvan av vete, som därefter lyfts upp, ”såsom i forna år”.

Det finns fyra ställen som vanligen framhålls som representerande Abrahams förbund. I Första Moseboken tolv blir Abraham ”kallad” och får löftet att Gud skall göra honom till ett stort folk. Detta är inte en del av förbundet, men det är kallelsen till ett löfte. Vid den tidpunkten är hans namn Abram, ty ett av kännetecknen på en förbundsrelation är ett namnbyte. Abrams namn ändras i det tredje av förbundets fyra steg.

Ty när Gud gav Abraham löftet, svor han vid sig själv, eftersom han inte hade någon större att svära vid, och sade: Sannerligen, jag skall rikligen välsigna dig och rikligen föröka dig. Och så, sedan han tåligt hade väntat, undfick han löftet. Ty människor svär ju vid den som är större, och eden blir för dem till stadfästelse och gör slut på all tvist. Därför ville Gud, för att ännu tydligare visa löftets arvingar sitt rådsluts oföränderlighet, gå i borgen därför med en ed, för att vi genom två oföränderliga ting, i vilka det var omöjligt för Gud att ljuga, skulle ha en stark tröst, vi som har tagit vår tillflykt till att gripa det hopp som ligger framför oss. Detta hopp har vi såsom ett själens ankare, säkert och fast, och som når innanför förlåten, dit Jesus såsom förelöparen har gått in för vår skull, när han blev överstepräst för evig tid efter Melkisedeks sätt. Hebreerbrevet 6:13–20.

Kallelsen var Guds löfte till Abram, och Han gav ett andra vittne genom den ”ed” som följde. Den ”ed” som följde var trefaldig. Efter kallelsen i form av ett löfte, som var det första steget, är det andra, tredje och fjärde steget det faktiska trefaldiga förbundet, genom Gud, med ett utvalt folk. I Första Moseboken femton ”skär” (upprättar) Gud formellt förbundet genom en dramatisk ritual där endast Gud går mellan de styckade djuren och därmed villkorslöst lovar landet åt Abrahams efterkommande. Det utlovade landet framställdes som ett land mellan två floder: Egyptens flod och floden Eufrat. Det första steget i det trefaldiga förbundet inbegriper en direkt hänvisning till den profetiska symboliken i två floder och allt som är knutet till denna symbol. När inspirationen pekar på floderna Ulai och Hiddekel som händelser vilka nu håller på att gå i uppfyllelse, förebildades dessa två floder i Abrams profetia. Scenen är förlagd mellan Abrams två floder, vilka, när de sammanförs med Daniels två floder, blir fyra floder, ty Kristi röst är ljudet av stora vatten.

På samma dag slöt Herren ett förbund med Abram och sade: Åt din säd har jag givit detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, floden Eufrat: keniterna och kenissiterna och kadmoniterna, hettiterna och perisseerna och refaerna, amoreerna och kananéerna och girgashéerna och jebuséerna. 1 Moseboken 15:18–21.

Det land som utlovades åt Abram var hela världen, vilken i de yttersta dagarna representeras av tio kungar, medan det i förbundets första dagar upptogs som tio stammar, inte kungar. De etthundrafyrtiofyra tusen kommer att stå i konflikt med hela världen. Världen kommer då att vara inbegripen i prövningsprocessen kring påtvingandet av söndagsdyrkan genom en världsregering under ledning av den scharlakansfärgade skökan i Uppenbarelseboken sjutton, hon som härskar

över jordens tio kungar. Hos Abram representeras kyrka- och statsymbolen i vilddjurets bild av Egyptens flod, en symbol för statskonst, och Babylons flod, en symbol för kyrkokonst.

Efter dessa ting kom Herrens ord till Abram i en syn och sade,

Frukta inte, Abram: Jag är din sköld och din övermåttan stora lön.

Och Abram sade: Herre Gud, vad vill du ge mig, eftersom jag går barnlös bort, och förvaltaren av mitt hus är denne Elieser från Damaskus? Och Abram sade: Se, mig har du inte gett någon avkomma; och se, en som är född i mitt hus är min arvinge. Och se, Herrens ord kom till honom och sade,

Denne skall icke vara din arvinge; utan den som utgår ur ditt eget sköte skall vara din arvinge. Och han förde honom ut och sade: Se nu upp mot himmelen och räkna stjärnorna, om du förmår att räkna dem. Och han sade till honom: Så skall din säd vara.

Och han trodde på Herren; och han räknade honom det till rättfärdighet. Och han sade till honom,

Jag är HERREN, som förde dig ut från kaldéernas Ur, för att ge dig detta land till arvedel.

Och han sade: Herre Gud, varigenom skall jag veta att jag skall få det till arvedel? Och han sade till honom,

Tag åt mig en treårig kviga och en treårig get och en treårig vädur samt en turturduva och en ung duva.

Och han tog åt sig alla dessa och delade dem mitt itu och lade delarna mitt emot varandra; men fåglarna delade han inte. Och när rovfåglarna slog ned på kropparna, drev Abram bort dem. Och när solen var på väg ned, föll en djup sömn över Abram; och se, en förskräckelse av stort mörker föll över honom. Och han sade till Abram,

Vet med visshet att din säd skall vara främlingar i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och de skall plåga dem i fyra hundra år. Men också det folk som de skall tjäna skall jag döma; och därefter skall de dra ut med stora ägodelar.

Och du skall fara till dina fäder i frid; du skall begravas i en god ålderdom.

Men i fjärde ledet skall de komma hit tillbaka; ty amoreernas missgärning har ännu inte nått sitt fulla mått.

Och det skedde, när solen hade gått ner och det hade blivit mörkt, se, då visade sig en rykande ugn och en brinnande fackla som gick fram mellan styckena. 1 Moseboken 15:1–17.

Han som skulle leda Mose och Israels barn såsom en eldstod om natten och ett moln om dagen gick mellan dessa ”delade” stycken såsom en rykande ugn och en brinnande fackla.

Och Herren gick framför dem, om dagen i en molnstod för att leda dem på vägen, och om natten i en eldstod för att ge dem ljus, så att de kunde vandra både dag och natt. Han tog inte bort molnstoden om dagen, ej heller eldstoden om natten, från folkets åsyn. 2 Moseboken

13:21, 22.

Den brinnande lampan och den rykande ugnen var förebilder för moln- eller eldpelaren och representerar ett profetiskt inslag i det första steget av de tre steg som ingår i att Gud upprättar förbundet med Abram. Kapitlet börjar med orden: "Frukta inte", ty den förste ängels budskap är: frukta Gud, och de som, likt Abram, fruktar Gud, behöver inte frukta Gud. Det finns två slags fruktan, eftersom det finns två slags människor.

Längre fram i förbundsavsnittet trodde Abram Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. De tre änglarna motsvarar den Helige Andes verk såsom det framställs av Johannes, som lär att den Helige Ande överbevisar om tre ting: synd, rättfärdighet och dom. Dessa kännetecken överensstämmer med de tre änglarna; därför, efter att gudsfruktan har framställts i förbundsavsnittet, identifieras därefter det andra steget, rättfärdigheten, för att sedan följas av domsförkunnelsen, vilken är den Helige Andes tredje verk och den tredje ängels budskap. Förbundets första steg var en förebild för den förste ängels budskap, vilket alltid är en fraktal av alla tre budskapen. De tre stegen i förbundsprocessen representerar de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton.

Efter att Abram räknas som rättfärdig, vilket utmärker den andre ängeln, förbereder han ett offer, ty offret bereds omedelbart före domens tredje steg. Detta offer representerar leviternas offer i Malaki tre, som upphöjs såsom ett baner. Liksom de tre fyrtioårsperioderna i Mose liv representerar de tre änglarnas budskap, så rymmer Moses första fyrtio år alla tre stegen i de tre änglarnas budskap.

Där Moses' vittnesbörd börjar är med att hans föräldrar fruktar Gud, (det första steget), följt av en visuell prövning. Det andra steget innefattar en visuell prövning, såsom var fallet i Daniels första kapitel, när Daniel först fruktar Gud och vägrade att äta den babyloniska kosten, och därefter provas utifrån sitt fysiska utseende. För Daniel var det sedan den tredje prövningen tre år senare av kung Nebukadnessar, en symbol för kungen i norr och söndagslagen, vilket är den tredje ängels budskap.

Mose föräldrar fruktade Gud, lade honom i en ark i vattnet, och faraos dotter leddes att se förhållandet och fällde sedan en dom till barnets räddning. Början av Moses liv var en illustration av det förbund som Gud slöt med mänskligheten, och sedan slöt Gud genom Mose också ett förbund med en utvald nation, utvald ur mänskligheten. Noas förbund med mänskligheten representerar den stora skaran, och Moses förbund med ett utvalt folk är de etthundrafyrtiofyra tusen. Det offer som Abram skulle frambära för att stadfästa förbundet bar Noas förbunds kännemärke, liksom också Mose, som århundraden senare uppfyllde Abrams profetia.

Offret bestod av fem olika djur: en treårig kviga, en treårig gethona, en treårig bagge, en turturduva och en ung duva. Fåglarna lämnades hela, och kvigan, baggen och gethonan "delades" i två halvor. Offret är en förebild för uppresandet av ett baner i de sista dagarna såsom ett synligt prov för mänskligheten. Det synliga tecknet för Faraos dotter var barnet Mose i arken. Arken symboliseras av de åtta själarna i arken. Talet "åtta" är fastställt som ett av de profetiska kännetecknen för de etthundrafyrtiofyra tusendes baner. När man beaktar de fem djuroffren och delar tre itu, består då ditt offer av åtta delar, såsom förebildat genom Noa och därefter bekräftat i Abrams offer.

Dessa fem djur, när de delas såsom Gud befallde, representerar talet ”åtta”, och därigenom representerar de de själar vid världens slut som förebildades av de ”åtta” själarna på arken. Omskärelsens tecken, vilket är det andra steget i Abrams trefaldiga förbund, skulle utföras på den ”åttonde” dagen efter födelsen, och denna rit ersattes av dopet, som är en förebild för Kristi uppståndelse, vilken ägde rum på den ”åttonde” dagen. Talet ”åtta” är ett fastställt kännetecken för både Noas och Moses förbund, och de är förebilder för de etthundrafyrtiofyra tusen som skall upphöjas såsom ett baneroffer och som är den ”åttonde” som är av de sju.

Dessa fem djur representerar de fem visa jungfrurna, vilka förebildas av de ”åtta” på arken, och skall gå från en gammal värld till en ny värld — utan att se döden.

Abrams offer var ett rent offer, ty alla djuren i offret var rena djur, och tillsammans representerar de de främsta djur som användes till brännoffer. Den förste ängelns budskap innefattar befallningen att tillbe Skaparen, och de främsta offerdjuren i helgedomstjänsten, som skulle instiftas när Abrams profetia uppfylldes på Moses tid, framställs som tillbedjans offer, samtidigt som de också förebildar den förste ängelns kallelse att tillbe Skaparen.

Vers arton säger uttryckligen: ”På den dagen slöt Herren ett förbund med Abram.” Detta utgör det första av tre steg som förebildar de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. Förbundssteget i Första Moseboken femton representerar den första ängelns budskap i Uppenbarelseboken fjorton, vilket följs av en andra ängel, som förebildades genom det andra steget i Abrams förbund, återgivet i Första Moseboken sjutton.

I steg nummer två ändras Abrams namn till Abraham. Abram betyder ”fadern är upphöjd”, och Abraham betyder ”fader till många nationer”. I kallelsen av Abram gavs löftet om att bli ett stort folk, men löftet stadfästes inte förrän Abrams namn ändrades. Då blev han den förste fadern till ett utvalt förbundsfolk. Nästa steg förebildade den tredje ängelns budskap, då Abraham sätts på prov när han offrar Isak, vilket förebildade korset, vilket förebildade den 22 oktober 1844, vilket förebildar söndagslagen — vilket är den tredje ängelns budskap. Det tredje förbundssteget fullbordades den tjugoundra oktober 1844, och det framställs i Första Moseboken tjugotvå.

I det andra steget, vilket är den andre ängelns budskap, där Abrams namn förändras, upprättas omskärelsens rit såsom ”tecknet” på ett förbundsfolk och dess relation till Gud. Det är i den andre ängelns budskaps historia som Guds folk beseglas. De upphöjs såsom ett baner i den tredje ängelns budskap, representerat av söndagslagen, men de beseglas under perioden strax före söndagslagen, vilken i den milleritiska historien skulle vara strax innan dörren stängdes den 22 oktober 1844.

Detsamma gäller de tre påbuden att gå ut ur Babylon som inledde 2300-årsprofetian, vilken avslutades vid den tredje ängelns ankomst den 22 oktober 1844. Templet fullbordades under det andra påbudets historia, efter det första men före det tredje. Grunden lades under det första påbudet och tempelbyggnaden fullbordades i det andra påbudets historia. Det tredje påbudet år 457 f.Kr. inledde de 2300 åren, medan själva påbudet återgav judarna nationell suveränitet. Vid det tredje vägmärket upprättas ett rike, såsom det framställs genom återställandet av nationell suveränitet vid det tredje påbudet och upphöjandet av den triumferande församlingen till ett baner vid söndagslagen.

Det tredje dekretet var en förebild för den tredje ängels ankomst till bröllopet den 22 oktober 1844. Bruden gör sig redo före bröllopet, inte vid bröllopet. Förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen fullbordades alldeles före söndagslagen, i den tidsperiod som profetiskt framställs som vilddjurets bilds prövning. Vi får veta att prövningen rörande vilddjurets bild är den prövning vi måste bestå innan nådatiden avslutas.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall vara det stora provet för Guds folk, genom vilket deras eviga öde skall avgöras. Er ståndpunkt är en sådan härva av motsägelser, att endast få kommer att bli bedragna.

”I Uppenbarelseboken 13 framställs detta ämne tydligt; [Uppenbarelseboken 13:11–17, citerat].”

”Detta är den prövning som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som visade sin trohet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att godta en falsk sabbat, kommer att ställa sig under Herren Guds Jehovas baner och kommer att ta emot den levande Gudens sigill. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och antar söndagssabbaten, kommer att ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

Dörren stängdes den 22 oktober 1844, som en förebild för den stängda dörren vid söndagslagen. Syster White säger att vilddjurets bilds prov är det prov vi måste bestå ”innan” nådatiden avslutas, och hon säger också att detta prov är den punkt där vårt eviga öde avgörs. Före söndagslagen gör bruden sig redo, och detta kräver att hon har den rätta bröllopsklädnaden, en klädnad som skall renas genom Förbundets Sändebuds luttrande eldar. Sigillet sätts på före bröllopet, och därefter äger bröllopet rum vid söndagslagen.

Syster White fastslår att beseglingen är ett grundfästande i sanningen både intellektuellt och andligt. Hon fastslår vidare att ”när” Guds folk har blivit beseglade, ”då” skall skakningen genom Guds domar komma. Skakningen är de domar som börjar vid jordbävningen i Uppenbarelseboken elva, vilket är söndagslagen i Förenta staterna.

Millerriternas tempel fullbordades vid Midnattsropet, vilket visar att sigillet sätts före den tredje vägmärket i domen. I Abrahams förbund var det tredje steget i domen Isak på berget Moria, vilket förebildade inte endast Kristus på korset, utan också leviternas offer i Malaki 3.

Och han skall sitta såsom en smältare och renare av silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer vara välbehagligt för Herren, såsom i forna dagar och såsom under gångna år.

Och jag skall komma nära er till dom; och jag skall vara ett snabbt vittne mot trollkarlarna och mot äktenskapsbrytarna och mot dem som svär falskt, och mot dem som förtrycker daglönaren i hans lön, änkan och den faderlöse, och som vränger främlingen från hans rätt, och inte fruktar mig, säger Herren Sebaot. Malaki 3:3–5.

Efter reningsprocessen skall offret ”då” vara såsom i forna dagar, och offret bereds under den slutliga domsakten, ty det är då som de leviter som har renats och gjorts redo såsom ett offer ställs i kontrast till de fåvitska jungfrurna, mot vilka Kristus skall vara ett ”snabbt vittne”. Det ”snabba vittnet” är det ”trogna vittnet till den laodiceiska församlingen”, som kastar Shebna såsom en boll ut på ett vidsträckt fält, och som med projektilartad kräkning spyr de laodiceiska ut ur sin mun. Åtskillnaden mellan vetet och ogräset skall ske snabbt, ty de avslutande rörelserna är hastiga. Denne snabbe budbärare är Han som plötsligt kommer till sitt tempel i Malaki tre.

Offrets upplyftande i Malaki ”såsom i forna dagar” är upplyftandet av banéret för de etthundrafyrtiofyra tusen; det var upplyftandet av de två pingstbröd som bars fram som viftoffer; det var upplyftandet av ormen på stängen i öknen; det var upplyftandet av Kristus på korset, och det var upplyftandet av Shadrach, Meshack och Abednego i den brinnande ugnen tillsammans med Kristus, medan hela världen förundrades och häpnade; det var offentliggörandet av 1843 års karta och det avsedda syftet med 1850 års karta.

Det var i det andra steget av Abrahams förbund som omskärelsens rit instiftades och ålades, och därigenom blev den förbundets tecken. Abraham, till skillnad från Mose, omskar omedelbart Isak, så att Isak, när han i det tredje steget lyfte upp honom som ett offer, skulle representera tecknet. Detta tecken skulle senare ersättas av dopet, vilka tillsammans utgör två vittnen om korsets tecken.

”Vad är den levande Gudens sigill, som sätts i hans folks pannor? Det är ett märke som änglar, men inte mänskliga ögon, kan läsa; ty fördärvets ängel måste se detta återlösningens märke. Det upplysta sinnet har sett tecknet av Golgatakorset hos Herrens adopterade söner och döttrar. Synden i överträdelsen av Guds lag är borttagen. De har bröllopsklädnaden på sig och är lydiga och trogna mot alla Guds bud.” Manuscript Release, nummer 21, 51.

I det första steget av förbundet i Första Moseboken femton anges en tidsprofetia om 400 år i trälldom, och Paulus anger samma period som 430 år. Paulus beräkning börjar med kallelsen i Andra Moseboken tolv, eftersom han inbegriper Abrams tid som främling. Vid noggrant övervägande är de fyrahundra åren i förhållande till trettio år en symbol som Paulus framställer, och de fyrahundra år som framställs av Abram är en annan symbol. Så vad representerar perioden på fyra hundra år, och vad representerar perioden på fyra hundra trettio år, och vad representerar de trettio åren?

De lärde har på ett träffande sätt visat att de fyra hundra trettio åren kan indelas i två perioder om två hundra femton år, den första perioden fri från trälldom och slaveri, den andra präglad av slaveri.

Abraham gick in i Kanaan vid 75 års ålder, och Isak föddes när Abraham var 100 år gammal (25 år senare). Jakob föddes när Isak var 60 år gammal, och Jakob kom in i Egypten när han var 130 år gammal. Detta utgör sammanlagt 215 år i Kanaan och 215 år i Egypten, totalt 430 år. För en studerande av profetian ger detta två vittnesbörd, från två förbundssymboler, ty Paulus fick liksom Abram sitt namn ändrat. Paulus identifierar 430 och Abram 400. Den rad på rad-uppfyllelse av två besläktade tidsprofetior är förknippad med den första förbundsperioden som ledde till upprättandet av Guds utvalda folk.

När Kristus trädde in i historien för att stadfästa förbundet med de många under en vecka, representerade den veckan två inbördes sammanhängande tidsprofetior. Paulus' profetia om de fyrahundratrettio åren kan delas i två lika delar, liksom med Kristi vecka. 215 år i Kanaan följda av 215 år i Egypten, förebildande Kristi vittnesbörd personligen under 1260 dagar, följt av 1260 dagar av Kristi vittnesbörd i hans lärjungars person. De 2520 dagar under vilka Kristus stadfäste förbundet representerar också de sju tiderna, som är "hans förbunds tvist".

Från år 723 f.Kr. till 1798 är det 2520 år, och dessa år är uppdelade i två perioder om 1260 år, som representerar hedendomens nedtrampande av helgedomen och härskarans skara under 1260 år, följt av påvedömet nedtrampande av helgedomen och härskarans skara under 1260 år. Mitten av Kristi vecka var korset, och veckans mitt (538) frambringar 1260 år av hedniskt vittnesbörd, följt av 1260 år av hedniskt vittnesbörd från hedendomens påvliga lärjunge. När Kristi nåderike erhöll makt vid korset, förebildade detta år 538, då antikrists rike erhöll makt. Vid korset sattes det bokstavliga Israel åt sidan, och det andliga Israel började. År 538 sattes den bokstavliga hedendomen åt sidan, och den andliga hedendomen började.

Abrams profetia om fyra hundra år är också fyra hundra trettio år. Det är samma profetia, men framställd genom två förbundssymboler. Dessa två sammanhängande tidsprofetior identifierade Guds folks trældom och befrielse, vilka skulle fullbordas vid början av det forntida Israels förbundshistoria. Vid slutet av det forntida Israels förbundshistoria finns det en tidsprofetia som står i överensstämmelse med en annan, i ett dag-för-ett-år-förhållande, och därigenom identifierar två tidsprofetior som betonar befrielse och trældom.

I den mellersta historien av den gamla Israels början och slut finner vi Daniel i den babyloniska fångenskapen. Ur denna förbundshistoria, som utmärker trældom och ett löfte om befrielse, framläggs den profetia som sammanbinder det gamla Israels förbundshistoria med det moderna Israels förbundshistoria. I Daniels bok identifieras två tidsprofetior. Moses "ed" om de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex identifieras i Daniel 9:11, liksom frågan i vers tretton i Daniel åtta, vilken leder till svaret i vers fjorton, som identifierar profetian om 2300 år. "Eden", som om den bryts är "Mose förbannelse" i Daniel 9:11, verkställdes år 677 f.Kr. mot det södra riket, och den avslutades den 22 oktober 1844, liksom de 2300 åren. Båda 2520-skingringarna återfinns i frågan i vers tretton, och svaret i vers fjorton är de 2300.

Såsom det var med Mose, alfan i det forntida Israels förbundshistoria, och såsom det var med Kristus, omegan i det forntida Israels förbundshistoria, innefattade den inledande alfahistorien för det moderna Israel två inbördes relaterade tidsprofetior. Den ena representerade fångenskap och slaveri och den andra befrielse. Uppdelningen av 430 år i två lika stora perioder i det forntida Israels alfahistoria förebildade den profetiska uppdelning som upprepades i den vecka då Kristus bekräftade förbundet, och den inbördes relaterade domsperioden för förbundsbrött, som delades i två lika stora perioder, framlägger två vittnen: att det moderna Israels alfahistoria skulle ha ett liknande profetiskt ankare. De 2520 åren och 2300 åren, som slutar samtidigt, utgör det tredje vittnet om två inbördes relaterade tidsprofetior, vilka innefattar en profetia som är lika delad i mitten.

Tre vittnen skulle leda en själ till att förvänta sig att när Herren träder i förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen i den moderna Israels omega-historia, då skulle det finnas två besläktade profetior om profetisk tid och en därtill knuten period som är delad i två lika delar; men så kan det inte vara, ty när Herren trädde i förbund med det moderna Israel, lyfte Han sin hand mot himlen och förkunnade att tiden inte längre skulle vara.

Förbundet med de etthundrafyrtiofyra tusen representeras av två viftofferbröd av förstlingsskörden av vete. Den profetiska strukturen med tre vittnen, följd av ett dubbelt vittnesbörd som saknar åtskillnaden av profetisk tid, återfinns i Abrams offer av en kviga (som delades lika), en gethona (som delades lika) och en bagge (som delades lika), följt av en turturduva och en duva.

De tre första offren hade alla tre år knutna till sin symbolik, vilket visar att de representerar tre offer som bar profetisk tid. Inte nog med att de tre offren alla bar profetisk tid, de hade var och en en profetisk tid som var lika uppdelad i två perioder. Turturduvan och duvungen har ingen ålder knuten till sig; de behövde endast vara unga, ty de representerar den sista generationen av förbundsfolket, vilken representeras av två fåglar, eller två hjordar.

De två hjordarna representerar den stora skaran och de etthundrafyrtiofyra tusen, men de två fåglarna har en sekundär betydelse. Duvan är ett av offren för helgedomen, och när man undersöker identifieringen av duvan som offer, betyder det oftast en typ av turturduva; medan duvan i Abrams offer betecknar en fågel som är så ung att den saknar fjädrar, eller, än värre, en fågel vars fjädrar har ryckts av. På denna profetiska nivå är de två fåglarna vetet och ogräset.

I de sista dagarna skall baneret lyftas upp till himlarna såsom en fågel, och detta skall ske just vid den tid då två orena fåglar skall lyfta upp ondskan och sätta henne på hennes tron i Sinear.

Därefter gick ängeln som talade med mig ut och sade till mig: Lyft nu upp dina ögon och se vad detta är som går fram. Och jag sade: Vad är det? Och han sade: Detta är en efa som går fram. Han sade vidare: Detta är deras gestalt över hela jorden. Och se, ett blylock lyftes upp; och detta är en kvinna som sitter mitt i efan.

Och han sade: Detta är ogudaktighet. Och han kastade den ned mitt i efan; och han kastade blyvikten över dess öppning.

Sedan lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, två kvinnor kom fram, och vinden var i deras vingar; ty de hade vingar såsom storkens vingar; och de lyfte upp efan mellan jorden och himlen. Då sade jag till ängeln som talade med mig: Vart bär de efan? Och han sade till mig: För att bygga henne ett hus i Sinears land; och den skall bli grundad och där uppställd på sin egen sockel. Sakarja 5:5–11.

Påvedömet, framställt som ”ogudaktighet”, eller av Paulus som ”den laglöse”, erhöll sitt dödliga sår år 1798, när en talent bly lades över den korg i vilken hon sitter. Därefter kommer spiritualismen och den avfälliga protestantismen att lyfta upp henne och bygga henne ett hus i Sinear, vid samma tidpunkt som Gud har fullbordat byggandet av det hus som Han skall resa upp såsom ett baner. I Sakarja framställs det förfalskade baneret som ogudaktighetens kvinna, och baneret framställs som duvor. Världen kommer då att välja mellan Rom, som är varje oren och

avskyvärd fågels bur, eller duvan, en symbol för Guds förbund med mänskligheten.

Och han ropade med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla orena andar och ett näste för alla orena och avskyvärda fåglar. Uppenbarelseboken 18:2.

Kristus sade i samband med sin död och uppståndelse: ”Bryt ned detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar.” Dessa tre dagar representerar en profetisk tidsperiod då ett tempel reses upp, såsom var fallet med Mose, med Kristus och med milleriterna. Kravet att Abrams offer skulle bestå av en treårig kviga, en treårig get och en treårig bagge representerar att inom var och en av de tre förbundshistorier som vi nu betraktar skulle ett tempel uppföras. Det slutliga förbundstempel för de etthundrafyrtiofyra tusen är baneret som skall upplyftas såsom en krona inför himlen. Av denna anledning är kvigan, geten och baggen jordiska djur, och därmed görs åtskillnaden gentemot fåglarna som flyger i himlarna. Det förbundstempel som uppförs i de sista dagarna är när Jerusalem upphöjs över alla höjder och berg.

Även om jag ännu inte har identifierat varje del av Abrams första av tre förbundssteg, har varje del som vi hittills har betraktat en motsvarighet i början och slutet av det forntida, bokstavliga Israel samt i det moderna Israels början. Vi har påvisat de tre stegen hos änglarna i Uppenbarelseboken fjorton i Abrams första förbundssteg. Fraktalen av de tre änglarna, som finns i Abrams första förbundssteg, kommer att bekräftas än tydligare när vi betraktar Abrams andra och tredje förbundssteg.

Abrams ”åtta” offer representerar inte endast offer som skulle bli en del av Moses helgedomsritualer, utan de identifierar och bekräftar också den profetiska tidens roll i berättelsen om Guds förbundsfolk. De bekräftar början och slutet för Israel som Guds utvalda folk, vare sig bokstavligt eller andligt.

Paulus’ 430 år är en profetisk tidsperiod som logiskt sett inte kan skiljas från Abrams 400 år. När de läggs ovanpå varandra frambringar de en trettioårsperiod, följd av fyrahundra år. Det är här vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

”De profetior som är nedtecknade i Gamla testamentet är Herrens ord för de sista dagarna och kommer att uppfyllas lika säkert som vi har sett San Franciscos ödeläggelse.” Brev 154, 26 maj 1906.